

Arrest

nr. 169 013 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HOUTMEYERS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Missan. U bent van Arabische origine en een sjiïet van geloofsovertuiging. Op tweejarige leeftijd, in 1958, verhuisde u met het gezin naar Bagdad, Centraal-Irak. Uw vader was leraar en kon in Bagdad aan de slag. U was er de hele tijd woonachtig in de Bagdad al-Jadida wijk. U bent gehuwd, en heeft vier dochters en één zoon die momenteel in Zweden vertoeft. Alle familieleden woonden in dezelfde buurt, inclusief uw broer die piloot was.

Na het voltooien van het middelbaar onderwijs bent u naar de politieacademie gegaan. In 1981 studeerde u hier af.

In 1981 begon u als politieofficier te werken bij de Economische Veiligheidsdienst, wat een onderafdeling was van de Algemene Veiligheidsdienst ('Amn al-'Amm') van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U kreeg toelating om in 1983 uw studies media, aan de universiteit van Bagdad, aan te vangen. U studeerde af in 1986/1987. Tijdens uw studies kreeg u uw loon verder uitbetaald. Vervolgens kon u aan de slag bij de 'dienst media' van de Amn al-'Amm, waar u verantwoordelijke was voor de drukkerij. Van 1992 tot 1998 zou u vervolgens binnen een administratieve afdeling van de Amn al-'Amm hebben gewerkt en bekommerde u zich in hoofdzaak om de promoties en overplaatsingen van de officieren. Hierna, in 1998, begon u te werken als directeur van de afdeling "markten" binnen de sectie "Economische Veiligheid" ('Amn al-Iqtisadi'). U verklaarde dat de Economische Veiligheidsdienst vooral bezig was met het bestrijden van belastingfraude. Volgens uzelf bestond deze dienst uit verschillende afdelingen: "markten"(waarvoor u werkzaam was), "financiële controle", "administratie", "smokkel", "drugs", "informatica", "statistieken", ea. U zou hier zijn aangesteld door de centrale administratie zonder dat u hier zelf zeggenschap over had. U had toen de rang van 'Raid' (majoor). Hierna werd u bevorderd tot 'Muqaddem' (luitenant-kolonel). Als afdelingshoofd van de dienst "markten" had u de leiding over een zestal officieren en een viertal onderofficieren. Julie afdeling, gevestigd in het hoofdbureau van de 'Amn' te Bagdad, hield zich bezig met de controle van de markten en vooral van de marktprijzen. U bent deze functie nog blijven uitoefenen tot aan de val van het Baath-regime in het voorjaar 2003. Vlak vóór de val werd u nog gepromoveerd tot 'aqid' (kolonel).

Na de val van het regime van Saddam Hussein zouden uw problemen zijn begonnen. U werd, samen met uw familieleden, geïsoleerd. In 2004, in 2005 en 2006 zouden er verschillende opeenvolgende incidenten zijn geweest waarbij ondermeer uw zoon Anmar en uw broers Dureid en Luay zouden zijn beschoten. Dureid zou als gevolg hiervan gehandicapt zijn gebleven. Vervolgens zou uw neefje (de zoon van uw schoonbroer) zijn doodgeschoten. Zelf zou u verschillende malen telefonisch zijn bedreigd, oa. werd u op een gegeven moment om 100.000 dollar gevraagd, zoniet werd ermee gedreigd uw echtgenote te verkrachten. In 2010 zou uw vader, die ook de 'sheikh' van jullie clan was, aan een slepende ziekte zijn overleden. Na zijn dood zou u niet meer hebben kunnen genieten van zijn bescherming, u was genoodzaakt bij ooms en zussen te gaan logeren, uit veiligheidsoverwegingen. U besloot tenslotte om op 7 december 2010 het land te verlaten. Via Turkije en via u verder onbekende landen bereikte u België. Op 21 december 2010 kwam u in België aan en dezelfde dag nog diende u uw asielaanvraag in.

Uw zoon Anmar zou reeds in 2007 Irak zijn ontvlucht nadat hij - omwille van u - was beschoten, hij vertrok naar Zweden waar hij intussen werd genaturaliseerd. Na uw vertrek zouden uw belagers nog een keer contact hebben opgenomen met uw familie, nog eens 40.000 dollar hebben geëist, maar na dit dreigement niks meer van zich hebben laten horen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: uw Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaarten, studentenkaart, lidkaart van het Olympisch zwembad, rijbewijs, badge van de Amn al-'Amm, een kopie van een attest van het 'National Centre for Justice Iraq' met betrekking tot uw problemen (dd. 28 januari 2013), drie gefaxte stukken met betrekking tot het incident en de medische situatie van uw broer Dureid, en verschillende foto's van u in politie-uniform. Op 30 december 2015 liet u via uw raadsheer ook nog een document van de Badr-organisatie (in kopie) overmaken waarin een aantal gebeurtenissen eveneens worden geattesteerd.

B. Motivering

Er dient heden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen.

Wat uw loopbaan bij de Amn al-'Amm ten tijde van het voormalige Baathregime betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. Immers, alhoewel het CGVS geloof hecht aan uw vroegere tewerkstelling bij de veiligheidsdiensten van Saddam Hussein is het wel zeer flagrant dat u betreffende uw taken en verantwoordelijkheden bij de Economische Veiligheidsdienst weinig coherente en steeds wisselende verklaringen aflegt.

Aangezien u verklaart dat al uw problemen, en deze van uw familieleden, voortkomen uit uw engagement voor het vroegere Baathregime, in het bijzonder voor de Economische Veiligheidsdienst (die deel uitmaakte van de Algemene Veiligheidsdienst), mag van u immers worden verwacht dat u zo volledig mogelijk en zo correct mogelijk uw bijdrage, taken, functie en verantwoordelijkheden voor dit organisme uiteenzet. Dit is niet zonder belang aangezien de diverse veiligheidsdiensten, waaronder ook de Economische Veiligheid, tijdens het bewind van Saddam Hussein, in grote mate betrokken zijn geweest bij ernstige mensenrechtenschendingen (zie informatie CGVS, toegevoegd aan het administratieve dossier). Indien u bewust geen correct beeld wenst te schetsen van uw preciese werkzaamheden en verantwoordelijkheden bij deze dienst, en aldus ook mist spuit omtrent uw eventuele betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen die door dit regime en/of deze dienst zijn

begaan, kan niet anders dan worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties om de tuin wil leiden en kan u aldus de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Zo blijkt duidelijk uit uw initiële verklaringen tijdens het eerste gehoor op het CGVS (CGVS 1) dat u met enige trots uw carrière bij de Iraakse Economische Veiligheidsdienst toelichtte. U gaf duidelijk aan dat u, net afgestudeerd aan de politieacademie, aan de slag kon bij de Algemene Veiligheidsdienst en dat u in die periode zelfs nog kon voortstuderen terwijl uw loon verder werd uitbetaald. Nadien, vanaf 1986-87, kon u opklimmen binnen de hiërarchie van de Amn al-'Amm: eerst bij de dienst media, vervolgens op de dienst die verantwoordelijk was voor interne promoties en overplaatsingen, nadien - vanaf 1998 - als **directeur** van de afdeling "markten" bij de Economische Veiligheidsdienst, hierbij belast met het nagaan en bestrijden van economische delicten en overtredingen. U gaf aan dat deze dienst een vrij uitgebreid takenpakket had: gaande van (financiële) controle op markten tot controle van smokkelactiviteiten en drugs-gerelateerde zaken. U startte met de rang van 'Raid'(majoor) en klom verder op naar 'muqaddem' (luitenant-kolonel) en tenslotte 'aqid' (kolonel). U voegde er nog aan toe dat bij uw bevordering tot aqid uw loon plots met 3.000 dinar omhoog ging (CGVS 1, vraag 56). Deze leidinggevende functie bleef u uitoefenen tot 2003, het moment dat het Saddamregime ten val kwam.

In tegenspraak met voorgaande gooide u het later tijdens het eerste en vervolgens gedurende het tweede gehoor (CGVS 2) over een andere boeg en minimaliseerde u plots uw functie en loopbaan bij de Amn. Dit nadat u werd gewezen op de bijzondere taken van de Iraakse veiligheidsdiensten en hun beruchte reputatie, in het bijzonder de Amn al-'Amm, én er eveneens werd gepolst naar uw eigen inbreng en persoonlijke bijdrage hierin. Wat de Amn al-'Amm betreft stelde u dat dit een politieke veiligheidsdienst was, dat u daar niet werkte en dat u bijgevolg niets afweet van de gang van zaken aldaar maar dat het uiteraard logisch was dat opposanten van het regime vervolgd werden (CGVS 1, vragen 75-76, 83). U benadrukte nogmaals dat u er geen enkel belang bij heeft bepaalde zaken achter te houden en dat u niets te verbergen hebt (CGVS 1, vragen 77-78). Wat de economische veiligheidsdienst aanging gaf u, anders dan tijdens het eerste gehoor, aan 'maar' een gewone bediende te zijn geweest, zelfs geen keuze te hebben gehad of u de functie van directeur van de afdeling "markten" wel zou aanvaarden of niet, enkel instructies van hogerhand te hebben uitgevoerd, en allesbehalve een topfunctionaris te zijn geweest (CGVS 1, vragen 84-85 en CGVS 2, vragen 1-8, 47, 57). Het is overduidelijk dat u plots uw functie enorm relativeerde, daar waar u tijdens het eerste gehoor nog heel trots uw verantwoordelijkheden en promoties in de verf wenste te zetten. Deze vaststelling is op zich al hoogst opmerkelijk en laat sterk vermoeden dat u in tegenstelling tot wat u hierboven verklaarde, wel iets te verbergen heeft, minstens niet de volle waarheid vertelt aangaande de werkelijke draagwijdte van uw taken en verantwoordelijkheden toenertijd.

In tweede instantie zijn uw verklaringen met betrekking tot uw eigen verantwoordelijkheden en deze van uw dienst incoherent en weinig aannemelijk te noemen. Aangezien u duidelijk stelde dat u werkzaam was bij een onderafdeling van de (toch wel beruchte) Amn al-'Amm, die op haar beurt verantwoordelijk was voor vele en ernstige schendingen van de mensenrechten ten tijde van het Saddamregime, werd er tijdens het gehoor gepeild naar het aandeel van de Economische Veiligheid hierin. Uit informatie waarover het CGVS beschikte bleek immers dat ook de Economische Veiligheid een kwalijke reputatie genoot en bijvoorbeeld begin jaren 1990 verantwoordelijk was voor de massaexecutie van 42 handelaren - een zaak gelinkt aan het verhandelen van suiker (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U bevestigde deze massaexecutie maar zou begin jaren '90 slechts een 'kleine ambtenaar' zijn geweest en had hiermee niets van doen (CGVS 1, vragen 117-118-119 en CGVS 2, vragen 46-47). Bovendien, zo voegde u er (enigszins bedenkelijk) aan toe hadden de betreffende handelaren de nationale economie in gevaar bracht, werd de zaak beslecht door de stiefbroer van Saddam (waarmee u wilde aangeven dat dit ieders petje te boven ging) én heeft u geen weet dat dergelijke incidenten/executies zich nadien nog zouden hebben voorgedaan (CGVS 1, vraag 119). Het is duidelijk dat u met deze argumenten de betrokkenheid van jullie dienst afwimpelde, doch de massaexecutie geenszins veroordeelde.

Niettegenstaande stelde u dan wel, zonder te verbloemen, dat bijvoorbeeld handel in drugs - behandeld door een andere subafdeling dan de uwe - werd bestraft met de doodstraf (CGVS 2, vragen 19-20). Dat u stelt dat u, als directeur van een andere gelijkwaardige afdeling, slechts een 'kleine' ambtenaar was en met dergelijke ernstige delicten en straffingen gedurende al die jaren niets te maken had, kan niet worden gevolgd. Het is overduidelijk dat u geen juist beeld schetst van de werkzaamheden van de Economische Veiligheidsdienst, en dus ook niet van uw eigen taken en verantwoordelijkheden binnen uw eigen afdeling.

U geeft aan op geen enkel moment en op geen enkele manier betrokken te zijn geweest bij het begaan van mensenrechtenschendingen en ook nooit zelf geweld te hebben gebruikt. U maakt in deze context zelf gewag van het bestaan van de afdeling "onderzoeken en verhoren", eveneens onderdeel van de Economische Veiligheid. Aanvankelijk beweert u niet te weten hoe de leden van deze afdeling precies te werk gingen, ze hadden hun eigen verhoorkamer en gevangenis, waar u niet het recht had te komen

(CGVS 2, vraag 28-29). U ermee geconfronteerd dat u even daarvoor nog had verklaard dat de verschillende afdelingshoofden van de Economische Veiligheid regelmatig met elkaar vergaderden, overlegden, en hun werkzaamheden/resultaten aan elkaar communiceerden én dat u dus toch iets moet hebben af geweten van hun manier van werken, verklaarde u niet te kunnen uitsluiten dat deze collega's in het kader van hun werk 'ook wel eens geweld gebruikten' (CGVS 2, vraag 30) om even later tijdens hetzelfde gehoor onomwonden te stellen dat er in de meeste gevallen geweld werd gebruikt bij het verhoren van arrestanten (CGVS 2, vraag 33). U sprak zelfs letterlijk over het uitdelen van klappen, schoppen, het ophangen van personen aan het plafond terwijl ze met een stok werden bewerkt, etc. (CGVS, vragen 35-36). Met andere woorden, u beschrijft hier gebeurtenissen die plaatsvonden binnen uw eigen organisatie, en waarvan dus redelijkerwijze kan worden verondersteld dat deze ook gebeurden binnen uw eigen afdeling, waar fraudeurs en malafide boeren werden opgespoord en ter orde geroepen. Nochtans ontkent u ten stelligste dat uw eigen dienst betrokken zou zijn geweest bij het plegen van mensenrechtenschendingen. U voegde er wel aan toe dat tijdens ondervragingen die jullie voerden de gevangene "niet zomaar een glas water of een sigaret kreeg aangeboden" (CGVS 2, vraag 32). Met dit laconieke antwoord geeft u net aan dat u deze vraag of dit onderwerp allesbehalve ernstig opneemt en hierop nogal op een smalende manier antwoordt. Opnieuw komt dit de oprechtheid van uw verklaringen niet ten goede en laat dit ernstig vermoeden dat u cruciale informatie over uw werk achterhoudt. Te meer u even later tijdens datzelfde gehoor aangeeft dat u wel eens met eigen ogen heeft gezien dat bijvoorbeeld smokkelaars in de kantoorgangen al klappen kregen uitgedeeld door collega's van u. Echter, volgens u ging het louter om officieren die "hun spieren uittesten", waardoor u de zaken opnieuw op een lacherige wijze voorstelt (CGVS 2, vraag 38). Deze opeenvolgende antwoorden maken duidelijk dat u de soms wel gewelddadige werkwijze van de Economische Veiligheid, en bij uitbreiding ook de werkwijze van uw eigen dienst, onderschrijft en goedpraat, ook al probeert u dit net te ontkennen en probeert u te laten uitschijnen dat u zich als directeur van uw afdeling énkél met de prijzen van de landbouwproducten bezig hield en dat de boeren zich aan de afspraken hielden waardoor het dan überhaupt ook niet nodig was verhoren te organiseren (CGVS 2, vragen 39-42). In het ergste geval zou er enkel sprake zijn geweest van het opleggen van een boete (CGVS 2, vraag 43). De manier waarop u de taken van uw eigen afdeling schetst, met name dat er gedurende al die jaren nauwelijks iets fout liep, dat er geen sprake was van ernstige vergrijpen, noch van verhoren of bestraffingen door jullie dienst, staat in schril contrast tot de werkwijze en resultaten die u van de andere afdelingen van de Economische Veiligheid schetst. Het spreekt voor zich dat aan uw verklaringen ter zake weinig geloof kan worden gehecht en dat u vooral uw eigen functie en werking van uw dienst wenst goed te praten.

Dieper ingegaan op de werkwijze van uw eigen afdeling, verklaarde u dat indien jullie bijvoorbeeld een bepaalde klacht kregen over een boer en diens prijsafspraken, dat jullie een patrouille stuurden, dat de boer in kwestie werd opgepakt, zijn vergunning werd afgepakt, hij werd beboet en werd doorverwezen naar de rechtbank (CGVS 1, vraag 64 ev.). U zou zelf geen arrestaties hebben verricht, uw ondergeschikten wel (CGVS 1, vraag 92 en CGVS, vraag 49). Nochtans was u de leidinggevende van deze officieren die de arrestaties verrichtten en draagt u hiervoor dus de eindverantwoordelijkheid. Zelf ontkent u dat er in deze zaken fouten zouden zijn gebeurd, integendeel, jullie dienst zou de verdachten wel hebben opgepakt doch niet hebben gearresteerd en/of in gevangenis hebben geplaatst (CGVS 1, vraag 96). Als er al fouten zouden zijn gebeurd, dan heeft u het over een officier die bijvoorbeeld smeergeld of gratis fruit/groenten had aangenomen of een winkelier had beledigd (CGVS 1, vragen 99-102). Die officieren riskeerden naderhand zélf sancties. Dat er sprake zou zijn van wangedrag ten aanzien van verdachten ontkent u ten zeerste. Integendeel, in een bepaalde zaak was u eerder geneigd de winkelier te geloven dan de officier die de winkelier moest controleren en hierbij zelf fraudeerde (CGVS 1, vragen 103-105). Hoe dan ook, aangezien u eerder aangaf dat het er al tijdens de eerste verhoren hardhandig kon aan toegaan, dat de ondervragers of officieren al in de gangen hun spierballen lieten rollen, blijft het hoogst eigenaardig dat u blijft volhouden dat het werk in uw dienst op een volstrekt correcte manier verliep en dat er eigenlijk geen overtredingen te melden vielen.

Hoe dan ook, de wijze waarop u uw werkzaamheden schetst bij de Economische Veiligheidsdienst en de manier waarop u, als directeur van één van de grote afdelingen van deze Amn, uw verantwoordelijkheden volledig afschuift, is frappant te noemen en geeft duidelijk aan dat u niet de waarheid wenst te vertellen over de echte draagwijdte van uw aanstelling en activiteiten destijds bij de Iraakse inlichtingendiensten. U minimaliseert uw functie en bijdrage en minimaliseert de impact van de activiteiten van uw organisatie en afdeling op het dagelijkse leven van de Iraakse burgers onder een totalitair regime. Aangenomen dat u werkelijk een hoge functie binnen de Amn heeft bekleed, schetst u een totaal onrealistisch beeld van de manier van werken van de Amn en haar verschillende afdelingen - waarvan u er één jarenlang onder uw eigen controle en gezag heeft gehad. Ook het gegeven dat u gestaag kon opklimmen tot de rang van Kolonel, hiervoor ook financieel werd verloond, geeft aan dat uw werk werd geapprecieerd en beloond.

Dat u dan maar een kleine ambtenaar was, geen zeggenschap had, die zich van niks bewust was en alleen maar het beste voorhad met de boeren die hij moest controleren, kan maar moeilijk worden geloofd.

Rekening houdend met alle bovenstaande bemerkingen kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u met opzet niet de waarheid wenst te vertellen betreffende het door u aangemeten profiel. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen, minstens dient de context of dienen de omstandigheden waarin bepaalde feiten zouden zijn gebeurd ernstig in vraag te worden gesteld. De oprechtheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten komt hierdoor op de helling te staan. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

De door u voorlegde stukken vermogen evenmin de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. De door u voorgelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonkaart, voedselrantsoenkaarten, studentenkaart, lidkaart van het Olympisch zwembad, rijbewijs, badge van de Amn al-'Amm, bevestigen uw herkomst, identiteitsgegevens en aanstelling bij de Amn. Al deze elementen worden hierboven niet in twijfel getrokken.

Het attest (in kopie) van het 'National Centre for Justice Iraq' met betrekking tot uw problemen (dd. 28 januari 2013) betreft een stuk dat duidelijk ter uwen behoeven is opgesteld, en een gesolliciteerd karakter vertoont. Het document verschaft weliswaar informatie betreffende de problemen die u en uw naasten zouden hebben ondervonden, maar geeft nergens informatie omtrent de redenen hiervan of omtrent uw profiel en/of werkzaamheden in het verleden.

Wat vervolgens de brief van de Badr-organisatie betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het document ongedateerd is, waardoor het volstrekt onduidelijk is wanneer u dit zou hebben ontvangen. Anderzijds, het meest frappant is wel de vaststelling dat dit document een systematisch en chronologisch overzicht biedt van de incidenten die zich ten aanzien van uw familieleden (uw zoon en twee broers) zouden hebben voorgedaan. Het is wel bijzonder opmerkelijk dat Badr, duidelijk met enig genoegen, haar eigen wandaden ten aanzien van u en uw familie op een rijtje heeft gezet. Het heeft er alle schijn van dat Badr met dit attest uw problemen en dus ook uw asielaanvraag wil onderschrijven (zie vertaling toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Dit alles komt weinig geloofwaardig over aangezien u net de person bent die zij zoeken en willen bestraffen in plaats van een gunst te bewijzen. Tenslotte betreft het stuk een kopie, geen origineel document, waardoor de herkomst ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Het stuk heeft aldus weinig of geen bewijswaarde, wel integendeel.

In verband met de drie stukken betreffende de aanslag op uw broer Dureid, dient evenzeer te worden opgemerkt dat dit geen originelen maar enkel kopieën betreffen. Het medisch-forensisch verslag dd. 19 juli 2005 maakt weliswaar gewag van enkele ernstige letsels, doch blijkt het niet duidelijk te zijn aan welke reden deze fysieke schade te wijten is. Dit deel van het verslag blijkt, naast ook andere delen, zoals de functie van de persoon die het verslag opstelde, onleesbaar te zijn. Evenmin werd in het verslag verduidelijkt welke behandeling uw broer werd voorgeschreven, dit onderdeel van het verslag werd niet ingevuld (zie vertaling toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). In verband met (de kopieën van) het onderzoeksverslag van de politie dd. 19 juli 2005 en het verslag naar de onderzoeksrechter toe dd. 20 juli 2005, werd eveneens vastgesteld dat bepaalde stukken van de tekst onleesbaar zijn gebleken.

Hoe dan ook, alle door u voorgelegde documenten kunnen in Irak, zowel als daarbuiten, zeer gemakkelijk via corruptie worden verkregen (zie informatie CGVS toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Hun bewijswaarde is bijgevolg zeer gering. Zij kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag, die an sich ongeloofwaardig werd bevonden, niet in positieve zin wijzigen.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante km, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van het nemen van administratieve beslissingen binnen een redelijke termijn en artikel 6.1 EVRM”.

Hij verwijst naar voormeld beginsel, artikel 6.1 EVRM en een informatiebrochure van het CGVS. Verder betoogt hij:

“7.-Verzoeker diende in casu zijn asielaanvraag in op 21 december 2010. Pas op 18 februari 2016, méér dan vijf jaar later, werd er een beslissing geveld. De vorige raadsman heeft het CGVS herhaaldelijk gewezen op de onredelijk lange duur van de behandeling van de asielaanvraag van Verzoeker en heeft het CGVS herhaaldelijk verzocht om de aanvraag van Verzoeker met spoed te behandelen (bijlage 3).

De persverantwoordelijke van het CGVS verklaarde in de pers dat een asielprocedure in normale omstandigheden ongeveer drie maanden duurt (bijlage 4). Een procédure die reeds meer dan vijf jaar aansleept overschrijdt dan ook ruimschoots de redelijke termijn.

8.-Het niet-behandelen van de asielaanvraag van Verzoeker binnen een redelijke termijn heeft geleid töt schrijnende, menonwaardige omstandigheden. Verzoeker is reeds jarenlang gescheiden van zijn vrouw en kinderen. De langdurige onzekerheid betreffende zijn verblijfsstatuut is voor Verzoeker voorts psychologisch bijzonder zwaar om dragen.

Het eerste middel is dan ook gegrond. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd, dan wel hervormd te worden.”

2.1.2. Ter staving van voormeld betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: enkele brieven die zijn toenmalige raadsman richtte aan het CGVS (bijlage 3) en een persartikel omtrent zijn persoon en procedure (bijlage 4).

2.2. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn asielaanvraag sneller had moeten worden behandeld. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde of redelijke termijn werd afgehandeld.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van voormelde bepalingen en beginselen.

Verder stelt hij dat zijn verklaringen weldegelijk overeenstemmen en wijst hij erop dat er rekening gehouden moet worden met het feit dat deze verklaringen vertalingen betreffen die voor interpretatie vatbaar zijn.

Volgens verzoeker blijkt voorts niet uit de gehoren dat hij aanvankelijk zijn carrière trots toelichtte om deze later te minimaliseren. Verzoeker citeert één van zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS.

Op het moment van de massa-executie was verzoeker nog niet in dienst van de dienst Economische Veiligheid.

De bestreden beslissing erkent uitdrukkelijk verzoekers vroegere tewerkstelling bij de veiligheidsdiensten van Saddam Hoessein. Dit element wordt niet nader onderzocht. Verzoeker wijst op de vergeldingsacties die in Irak plaatsvonden ten aanzien van voormalige aanhangers van de Baathpartij en ten aanzien van hen die een functie bekleedden binnen het regime van Saddam.

Evenmin hecht de bestreden beslissing waarde aan de erkenning als vluchteling in Zweden, respectievelijk in Engeland, van verzoekers twee broers en zoon. Zijn situatie is vergelijkbaar met deze van zijn familieleden. Ook zij bekleedden immers een officiersfunctie en werden daarom na de val van het regime geviséerd.

Verzoeker betoogt vervolgens:

“De beslissing van het CGVS lijkt de vluchtelingenstatus aan Verzoeker te weigeren omdat hij zou hebben deelgenomen aan de mensenrechtenschendingen en martelpraktijken die zich in Irak voordeden ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Er dient echter opgemerkt te worden dat Verzoeker nooit aan dergelijke praktijken heeft deelgenomen. Er ligt geen enkel bewijselement voor dat het tegendeel zou bewijzen. Er zijn enkel veronderstellingen voorhanden. De bewijslast ligt nochtans bij het CGVS. De vluchtelingenstatus kan aan Verzoeker dan ook niet geweigerd worden omdat hij niet beschermenswaard zou zijn. Hij is wel degelijk beschermenswaard.”

Voorts geeft verzoeker een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Over het bewijsmateriaal, stelt verzoeker:

“In casu wordt er weinig geloof gehecht aan het door Verzoeker aangebrachte bewijsmateriaal. Er wordt echter geen rekening mee gehouden dat het verhaal van Verzoeker vooreerst al moeilijk te staven is met bewijsstukken, maar bovendien mag niet vergeten worden dat een persoon die in alle haast vlucht voor zijn leven er niet aan denkt bepaalde documenten met zich mee te nemen om achteraf zijn verhaal te kunnen staven.

Het feit dat Verzoeker onvoldoende bewijs bijbrengt kan dan ook niet volstaan om hem de vluchtelingenstatus, minstens de status van subsidiaire bescherming te weigeren daar ook zijn verklaringen als een voldoende bewijs kunnen worden beschouwd.

Zoals bovenstaand aangetoond zijn de verklaringen van verzoeker niet tegenstrijdig en ook niet in strijd met algemeen bekende feiten”.

Verzoeker voert verder aan dat de situatie in Bagdad helemaal niet veilig is. Hij verwijst in deze naar de inhoud van de bestreden beslissing, naar informatie inzake de veiligheidssituatie in Irak en naar de door verweerder gehanteerde informatie. Tevens wijst hij op zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Hij was tewerkgesteld bij de veiligheidsdiensten van Saddam Hoessein en er vonden tal van vergeldingsacties plaats tegen personen die binnen diens regime een functie bekleedden.

2.3.2. Ter staving van voormeld betoog, voegt verzoeker informatie inzake de veiligheidssituatie in Irak bij het verzoekschrift (bijlage 5).

2.4. Verweerder legt op 4 mei 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtspiegingsdossier, stuk 7).

2.5.1. Uit het niet-betwiste feitenrelaas en de verklaringen van verzoeker, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker, nochtans zelf een sjiïet, een jarenlang engagement vertoonde voor het voormalige soennitische Baathregime van Saddam Hoessein. Hij werkte decennialang voor de Amn al Amn, maakte binnen deze dienst diverse malen promotie en werd uiteindelijk directeur van de afdeling ‘markten’ van de Economische Veiligheidsdienst van de Amn al Amn. Aldaar stond hij aan het hoofd van een zestal officieren en een viertal onderofficieren. In acht genomen dat indertijd, zoals algemeen bekend is, een economisch embargo gold ten aanzien van Irak, kan aangenomen worden dat dit een bijzonder gevoelige positie betrof. Doorheen zijn carrière klom verzoeker uiteindelijk bovendien op tot de rang van ‘aqid’ (kolonel).

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat verzoeker, waar hij aanvankelijk zijn voormelde carrière binnen de Amn al Amn met enige trots toelichtte, zijn functie en loopbaan bij de Amn al Amn nadien trachtte te minimaliseren. Dit deed hij nadat hij werd gewezen op de taken en reputatie van de Iraakse veiligheidsdiensten en nadat gepolst werd naar zijn eigen inbreng en persoonlijke bijdrage hierin.

Dat verzoeker zijn functie, loopbaan en activiteiten trachtte te minimaliseren, leidt echter niet noodzakelijk tot de ongeloofwaardigheid van zijn (initieel) voorgehouden functie en profiel. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat geloof wordt gehecht aan verzoekers vroegere tewerkstelling bij de veiligheidsdiensten van Saddam Hoessein.

Aldus kan op basis van de elementen van het dossier niet worden uitgesloten dat verzoekers (initieel) voorgehouden profiel geloofwaardig is. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat op basis van de informatie in het onderhavige dossier niet of onvoldoende kan worden nagegaan welk risico iemand met verzoekers verklaarde profiel in Irak op heden nog loopt teneinde te worden geïdendeerd of vervolgd.

Daarnaast blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker ook zijn behoren tot zijn clan aanhaalde als grond voor zijn vrees voor vervolging (vooral ten aanzien van de sjiietische milities). Zo gaf hij in de vragenlijst in het administratief dossier aan: *“Ik maak deel uit van een Sjiietische familie. Tijdens het bewind van Saddam bekleedden velen van ons een officiersfunctie. Na de val van het regime werden we geïdendeerd omwille van onze vroegere functie binnen het bewind van Saddam en omwille van onze aanhang bij de Baathpartij”*. Dat verzoekers sjiietische clan nauwe banden had met het Baathregime en door dit regime werd gezien als loyaal, vindt daarbij niet enkel bevestiging in verzoekers voorgehouden functie en profiel doch kan tevens worden afgeleid uit de neergelegde stukken inzake verzoekers broer en zoon (administratief dossier, map ‘documenten’). Zijn zoon bekleedde een officiersfunctie in het Iraakse leger en zijn broer was officier bij de luchtmacht.

Uit het dossier en de bestreden beslissing blijkt niet dat voormeld element door het CGVS nader werd onderzocht. Er is in het dossier dan ook geen informatie voorhanden op basis waarvan nagegaan kan worden in welke mate personen die stammen uit verzoekers clan of die verzoekers achternaam dragen in verzoekers land en regio van herkomst dreigen te worden geïdendeerd of vervolgd (onder meer door de aldaar aanwezige sjiietische milities).

Gelet op het voorgaande, is het de Raad onmogelijk om na te gaan of verzoeker in zijn land en regio van herkomst al dan niet dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd.

2.5.2. In het administratief dossier treft de Raad een e-mail aan van 22 januari 2016 die werd geredigeerd door de ambtenaar van verweerder die het dossier van verzoeker behandelde.

Deze e-mail stelt:

“God ja,

Ik ben volop bezig met de beslissing, zou er volgende week moeten zijn.

Betreft een Ex-baathist, typ van de economische veiligheidsdienst ttv. Saddam, vermoeden dat hij bloed aan zijn handen heeft maar kunnen dit niet aantonen.

Ik probeer er momenteel een volledige weigering van te maken.

Wat DVZ betreft, daar kunnen we moeilijk tussenkomen, ik ben al tevreden als hij niet erkend wordt!

Grt, k”

Verweerder werd tijdens de terechtzitting met deze mail geconfronteerd en stelde dit bericht te betreuren.

Gelet op de bewoordingen van deze mail dient te worden besloten dat verzoekers asielaanvraag niet onpartijdig en onbevooroordeeld werd behandeld. Dit betreft een substantiële onregelmatigheid in hoofde van verweerder.

2.5.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat dient de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld alsook omdat essentiële elementen

ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 39/2, §1, tweede lid, 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 februari 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS